

[Tholstrup.]

udnyttede Europabankens kreditmuligheder til at indkøbe endnu større mængder af livsvigtige råvarer, medens de var billige og kunne fås.

Jeg skal her give nogle tal, som belyser, hvilken betydelig importmængde Danmark har haft i 1950 i forhold til 1949 takket være, at det private erhvervsliv forstod, hvad der lå i fremtiden, bedre end rådgiverne.

Jeg vil begynde med [det, som to trediedele af befolkningen anser for]*) det allervigtigste, det, som de absolut ikke kan undvære: tobakken. Importen heraf er forøget med 20 pct. eller 2,4 mill. kg mere end i 1949.

Tager vi en ting som garve- og farvestoffer, er importen her 50 pct. eller 7 000 t større end i 1949.

Gødningstofimporten var i 1950 14 pct. større end i 1949.

Træimporten, d. v. s. den del af den, som måles i rummeter, og som altså udgør hovedparten, er steget med 354 000 m³ eller 45 pct. Nu beklager man sig over, at vi kun kan få 80 pct. fremover ifølge den højtærede handelsministers redegørelse, så her er vi altså de danske træimportører tak skyldig, fordi de har sørget for, medens det var frit eller nogenlunde frit, at skaffe sig så meget, at vi kan klare os med 80 pct. i indeværende år. Men det er ikke regeringen, vi kan takke. Den har kun i sin redegørelse udtrykt angst for, at importen skulle blive for stor.

Papirmasse er steget med 46 000 t eller 20 pct.

Spindestoffer, hovedsageligt uld og bomuld, er steget med 35 pct.

Gruppen, der hedder garn og tråd, er vægtmæssigt steget 88 pct. Importbeløbet for denne gruppe er steget fra 125 mill. kr. til 293 mill. kr., men der har kun fundet en prisstigning sted på nogle og tyve procent, medens mange af disse varer i de sidste måneder er steget flere hundrede procent. Man ser heraf, at der på dette område er sparet et umådeligt beløb, fordi forretningsfolk har handlet som købmænd.

Vi har fået 900 000 t kul eller 30 pct. flere kul end i 1949, og vi har fået 800 000 t koks og cinders mere eller 50 pct. mere end i 1949, og vi har fået 25 pct. flere briketter. Der tales om en vanskelig brændselssituation, men hvordan ville den ikke have været, hvis de danske brændselimportører ikke havde importeret mere end i 1949?

Vi har haft en stigende import af brændselolie, men her ligger vi jo langt bagefter vort naboland Sverige. I et foredrag på Teknologisk Institut forleden dag blev det

oplyst af hr. Billberg, som er leder af sprængämnesinspektionen og svarer til den mand, der herhjemme har mest at skulle have sagt indenfor det brændstofmæssige, professor Raaschou, at man i Sverige har 50 000 oliiefyr i brug, medens tallet her i Danmark kun er 5 000. En fri adgang til at bruge brændselolie til husopvarmning ville lette brændselsproblemet ganske betydeligt. Det har ganske vist ikke været muligt hele tiden at købe brændselolie uden brug af delvis hård valuta, men også på dette område er jeg sikker på, at vore købmænd under frie forhold ville købe olien hjem, når den var til at få mod blød valuta, hvilket gang på gang har været tilfældet i 1950, uden at mulighederne blev udnyttet.

Medens vi nu er ved brændslet, vil jeg gøre opmærksom på, at en masse gavntre, navnlig bøgekævlér, bliver opskåret til brænde, fordi brændepriserne er gode i øjeblikket i modsætning til de bundne priser på gavntre, som er for lave. Krydsfiner- og stavfabrikker vil gerne betale mere, men de kan ikke få lov til det, hvorved store eksportmuligheder går tabt. Det gælder endda også, hvor det kun drejer sig om emballage til eksporten, f. eks. stavtræ til kødtønder. Det, der kaldes møbelfirkanter, er også en efterspurgt vare, men ordningerne hindrer et naturligt brug, hvor det er markedspriserne, der dirigerer. Det er langt lettere at hugge træet op til brænde og sælge det på stedet til høj pris.

De varer, der først ventes underkastet allokationer, er jern og metaller. Men også her har forudseende folk købt, hvad der var muligt, dog kun 40 000 t eller 8 pct. mere jern end i 1949, men 34 pct. eller 5 mill. kg mere kobber og messing end i 1949, 6,7 mill. kg eller 70 pct. mere bly, 10 pct. mere zink — der er altså kommet mere zink ind end i 1949 — og 200 pct. mere tin.

Desværre blev det på slutningen af året vanskeligere og vanskeligere at få fat på sådanne varer, og da tilmed erhvervslivets økonomiske reserver var opbrugt, ja, så gik det ikke sådan, som regeringen forudså, at underskuddet på betalingsbalancen ville vokse til 1 000—1 100 mill. kr. I stedet for gik det ned til godt 600 mill. kr. fra de godt 700 mill. kr. vi var oppe på i oktober.

Retsforbundet har gang på gang sagt, at der ikke var nogen risiko ved at frigive handelen nu, idet folk under frie forhold først og fremmest køber det, som landet har hårdest brug for, og dernæst har vi peget på den omstændighed, at de ledige penges problem er overstået. Ja, nu er det

*) De indklammede ord indsat som rettelse, jfr. sp. 2301.